

Recensie: Doe de groeten aan de ganzen ★★★★1/2****1/2

HetPaleis
donderdag 28 maart 2019

foto © Kurt Van der Elst

Recensie:

Een bijzonder oprechte, warme, integere voorstelling die van begin tot einde authenticiteit uitademt is het wondermooie Doe de groeten aan de ganzen. Hetpaleis en De Nwe Tijd tekenen samen voor wat nu al eens beschouwd zou kunnen worden als een van de strafste jeugdtheatervoorstellingen voor 6-plussers dit jaar. Samen met Danny Ronaldo, Margo Verhoeven en Tim David creëerde Freek Vielen deze productie die de dood viert. Danny Ronaldo speelt de Dood, Tim en Margo broer en zus. Zij vieren dat hun hond Bobbie 1 jaar geleden gestorven is. Maar één seconde heeft Ronaldo nodig om te intrigeren wanneer die rustig op de scène fluitend opkomt. "U bent nog veel te vroeg. We zijn er nog niet klaar voor." luidt het bij broer en zus. Ze denken aanvankelijk dat ie mee komt feesten, en zijn aanwezigheid surft dan ook tussen twee compleet tegenovergestelde reacties: tussen gewenst en ongewenst zijn: "Wie is dat? Heb jij hem uitgenodigd?" Bij het meisje begint het na een tijdje te dagen: "Ik denk niet dat de dood gekomen is voor zijn verjaardag (die van Bobbie n.v.d.r.)."

Poëtisch is Doe de groeten aan de ganzen, zowel in zijn prachtige tekst als tekstloze momenten. De dood wordt voorgesteld als het land van gisteren waar mensen naartoe gaan waar geen morgen voor is. Wie achter blijft houdt herinneringen aan hen levend. In het geval van Bobbie houdt het meisje onder andere een tak, een bot, een speelgoedje, een tennisbal en een potje met zijn kwijl (althans dat denkt ze zich toch te herinneren) bij in een doos. Over de dood vraagt de jongen haar of hun gesmolten sneeuwman ook in het land van gisteren is en of je wordt opgehaald door de dood.

Wanneer Ronaldo als de Dood "Excuus" - voor de deur staat, willen de twee niet open doen. Maar de dood vindt hoe je het ook draait of keert toch zijn weg. Ijzersterk is de scène waarbij de twee deuren plots veranderen in een draaideur en de dood eerst alleen ronddraait, dan met het meisje, vervolgens met de jongen, om niet veel later alleen het meisje te laten ronddraaien terwijl de twee mannen al verdwenen zijn. In de mimiek van Ronaldo is mister Bean dan nooit ver weg. Ijzersterk is deze voorstelling dan ook in zijn bitterzoete sfeerzetting, waarbij humor, magie en poëzie op indrukwekkend fraaie manier in elkaar verweven werden.

"Lang zal hij leven" wordt gezongen voor de hond die een jaar geleden stierf, ballonnen de dood heeft de grootste - worden geblazen, slingers worden opgehangen. Confetti wordt over de Dood gegooid. Wat Doe de groeten aan de ganzen zo mooi ook maakt is niet alleen de wondermooie manier zowel inhoudelijk als vormelijk - waarop de creatives met het thema de dood aan de slag gingen. Op die manier wordt een moeilijk thema toegankelijk én bespreekbaar. De dood zal proberen zijn jas aan de houten wand te hangen, maar dat lukt eerst niet. Ronaldo probeert een tweede keer met speeksel. Het zit 'm in die kleine subtiele maar o zo mooie vondsten, net als de act met de fles die op het eerste zicht alleen maar genoeg drank biedt voor het meisje, maar uiteindelijk toch ook de mannen van drank kan voorzien. Het gezelschap doet dat nog eens dunnetjes over wanneer er maar twee stoelen zijn voor hun gedrieën maar na verloop van tijd worden dat er toch plots drie.

Bij een feestje hoort taart, en de drie halen dan ook onder andere een kom, bloem, een klopper en eieren boven waar ze onder hun drie mee gooien en jongleren, wat

leidt tot een zootje op de scène. Het levert heerlijk absurde taferelen op waarbij een poging ondernomen wordt om met heel veel eieren tegelijkertijd te jongleren, een trucje (een in de hals gooien en daarna op de grond), en er wordt ook geknipoogd naar sporten als petanque, tennis en korfbal (hier met een zeef). Hoewel die scène tamelijk lang duurt, en de voorstelling net iets gebalder mocht wat ons betreft, slaagt ze er wel in haar magie te behouden tot het einde waarbij muziekinstrumenten, zoals de piano zelf muziek spelen. Op technisch vlak en qua timing is Doe de groeten aan de ganzen, een verwijzing naar veranderende seizoenen, een huzarenstukje geworden dat moeiteloos jong en oud met verstomming weet te slaan. Wanneer we in de foyer van hetpaleis een reiskoffer op papier gedrukt zien waar kinderen tekst in kunnen schrijven of zaken in tekenen die hun doen herinneren aan iets of iemand, weten we het wel. Oprechte emoties en schoonheid zit 'm vaak in eenvoudige dingen.

< Bert Hertogs >

Credits: tekst en regie: Freek Vielen spel: Tim David, Danny Ronaldo, Margo Verhoeven vorm en licht: Czeslaw de Wijs kostuum: Sabina Kumeling muziek: Harald AustbÃ, dramaturgie: Rosa Vandervost productie en technische realisatie: hetpaleis, De Nwe Tijd